

Reisverslag oktober 2008

Op 24 oktober vertrokken Ton en Tineke richting Kroatië om het kamp 2009 te gaan voorbereiden. Vanwege een korte reis in het voorjaar is er nu twee weken voor uit getrokken om alles te regelen.

Project 1: Zomerkamp

Dit jaar waren er kinderen uit Nijemci en de dorpjes daarom heen te gast en omdat de streek zo groot is hadden we het idee dat er misschien wel een tweede groep kinderen uit kon komen. We besloten om voorzichtig eens de pedagoog van de school te benaderen om dit eerst te onderzoeken voordat we ons voorstel deden.

De eerste maandag vertrokken we naar school en werden we hartelijk ontvangen door de pedagoog van de school. Al gauw kwam het gesprek op het laatste kamp. De kinderen hadden genoten, en ook de ouders en begeleiders waren tevreden over het hele gebeuren.

En toen kwam de vraag vanuit de school ..... zou het mogelijk kunnen zijn dat .... er waren nog zoveel kinderen die eigenlijk in aanmerking kwamen voor zo'n vakantie. Er waren ook weer ouders die de eerste keer hun kinderen niet mee durfden te geven, het is toch nog al wat, een vakantie van drie weken in een zo ver en onbekend land. Maar bij terugkomst was er toen ook spijt, hadden ze maar.... Ook deze kinderen zouden dan nog een kans kunnen krijgen.

Het was al gauw besloten. Ook dit jaar komen er weer kinderen uit de streek rondom Nijemci.

Er hoeft nu niet zoveel geregeld te worden. De school weet de procedure en het aantal kinderen en weet ook wat we van de kinderen en hun ouders verwachten.

In het voorjaar zal er een bijeenkomst met de ouders en de kinderen zijn en kan al het overige geregeld worden.

Een punt voor zover afgehandeld.

Onaangekondigd bezoek

We besloten ook om een bezoekje bij een aantal kinderen te brengen en daarom stonden we onaangekondigd bij het gezin van de drieling op de stoep.

Veel mensen vragen ons waarom onaangekondigd?

Simpel: omdat we dan een gezin zien zoals het normaal draait, niet erger en niet mooier dan het normaal is. We zien de waarheid en die is vaak niet mis.

Ook in dit geval: een groot gezin, een jonge peuter met een verstandelijke handicap als jongste, kinderen in alle leeftijden, zelfs al kleinkinderen die rondliepen en die ouder waren dan het jongste kind.

Het hele leven vindt plaats in en rond een bijgebouwtje waar wordt gekookt, wordt gegeten, kortom waar wordt geleefd. Je zit op zelfgemaakte bankjes aan een houten tafel die toch voor de gasten nog snel wordt gedekt en natuurlijk wordt er een maaltijd voor gezet want dat hoort.

Omdat er de andere dag een feestdag in de kerk is, is de hele familie aan het koken want dat hoort. Ieder gezin levert een bijdrage en krijgt ook gasten want ook dat is een traditie die hoe dan ook in ere wordt gehouden.

Vader kwam net terug van de jacht, maar hij had niets geschoten. Wel waren er twee varkens die werden geslacht ter ere van het feest. De kinderen hielpen volop mee met alle werkzaamheden.

Later op school hoorden we dat een van de drieling achter liep, ze was ook niet op school, was ziek. Wij hadden de indruk dat de kinderen wel eens thuis gehouden konden worden om te helpen in de keuken of om op de jongere kinderen te passen.

Voorzichtig brachten we dit onder de aandacht van de pedagoge die het in de gaten zou houden.

Je kon aan alles zien dat rijkdom in dit gezin niet iets bekends was, liefde echter wel.

Ondanks dat ze hard mee moeten werken met alles werden deze kinderen met liefde omringd en dat is ook heel belangrijk. We zien het ook vaak anders, kinderen die worden mishandeld, worden geslagen, misbruikt.

Project 2: Speeltuin

Ons tweede project moest ook nog op de rails gezet worden: een derde speeltuin.

Het dorpje hadden we al gekozen, Bapska, de plaats waar in 2006 de kinderen vandaan waren gekomen. Een klein dorpje met veel kinderen die geen speelplek hadden.

We hadden al eens rond de school gekeken en bij de kerk maar veel grond voor een speeltuin was er eigenlijk niet.

We zaten te bedenken hoe we dit moesten gaan aanpakken toen een van de meisjes uit die tijd ons uitnodigde voor een kopje koffie bij haar thuis.

Daar zaten vader met een vriend ook praten met elkaar en toen we kennis maakten bleek het de burgemeester te zijn van de stad waar het dorp onder valt.

Al gauw kwam het onderwerp speeltuin op tafel en we vroegen de burgemeester waarom er niets was voor de kinderen. Hij wilde wel en had inmiddels ook een budget maar het was eigenlijk te weinig. Toen legden wij hem ons probleem voor, wel geld, geen grond.

We besloten om een combinatie te maken en samen te werken.

In het voorjaar moet er een mooie speeltuin gemaakt worden bij het voetbalveld van het dorp. Daarbij komt een korfbalveld en een handbalveld.

In april moet alles klaar zijn en kunnen we het met eigen ogen zien als we daar weer zijn.

Een paar dagen later werd alles in het gemeentehuis geregeld in het bij zijn van een goede tolk en een financieel adviseur.

Ons tweede project afgerond.

Project 3: Schoolmaterialen

Nu nog ons derde project regelen: schoolmaterialen voor de schooltjes. We wilden dit keer drie scholen blij maken.

We besloten om niet al te veel mee te nemen van uit Nederland maar eerst langs de scholen te gaan voor een verlanglijstje.

Na enige schroom kregen we toch lijstjes boven tafel. Men schaamde zich om het aan ons te vragen. Een juffrouw namen we mee toen we de inkopen gingen doen, dat was wel handig voor als we nog vragen hadden. Drie winkelwagentjes werden meegenomen, voor iedere school één.

Er werd van alles ingedaan van potloden, pennen, schriften, papier, gum, puntenslijpers, stiften, knutselpapier, perforators tot aan kopieerpapier toe, wit en gekleurd.

Maar ook koffie, thee, kopjes en theeglazen. Wilde men koffie op school, dan moest dat zelf gekocht worden. We besloten om te zorgen dat ook de sfeer onder de leerkrachten een beetje goed zou blijven vandaar dus de koffie en de thee. Het werd met gejuich ontvangen.

Drie scholen helemaal gelukkig, het leek wel Kerstmis zei men.

Hulpgoederen

Vervolgens hadden we nog twee rollators in de bus staan. We besloten om naar een bejaardenhuis te gaan dat net nieuw was gebouwd. De bejaarden slapen daar met 2 of 4 personen op een kamer. Veel privacy is daar niet meer, maar de verzorging was goed en de mensen zijn tevreden.

Veel luxe was er ook niet en mensen die slecht ter been waren hadden een zogenaamde "drie-poot" om zich voort te bewegen. Toen wij dan ook met twee bijna nieuwe rollators aankwamen waren ze daar erg blij mee. We kregen koffie en de mensen vroegen ons naar onze werkzaamheden.

We vertelden ze dat we eigenlijk alleen voor kinderen werkzaam zijn maar soms komt er ook iets anders op ons pad zoals deze rollators. En als op ons pad toevallig ook een wagentje komt waar je medicijnen mee rond kan brengen, dan zal ook deze weer meegenomen worden naar dit bejaardenhuis. Je weet nooit hoe een balletje rolt.

En zo hadden we al onze projecten weer geregeld en was er nog wat tijd om oude vrienden en kinderen uit eerdere kampen te bezoeken en ook om gewoon wat rond te rijden in de streek.

We hadden ons werk weer gedaan, en nu moeten we weer op zoek naar nieuwe sponsors voor de nieuwe projecten.

